

Пристигналь Петъръ и като видѣль всичко това, заронилъ сълзи, заплакаль и завикаль:

— Ахъ, несчастникъ азъ!... Кой ще ми въ нужда помогне, кой ще ме въ борба подкрѣпи?...

И измъкналь ловджийския си ножъ и посегналь да се мушне. Скочила Ангелина, хванала му ржката.

Скочилъ и Никола на крака и двамата се братски пригърнали.

И додѣто послѣ живѣли, никога се тѣ не скарали...

Ал. Спасовъ

Остроумната мома

(Вижъ кн. VI. „Свѣтулка“)

Разговорътъ на стареца и момата. Отгатнатъ отъ ученичката Тодорка Панайотова отъ III отдѣление, училище Св. Св. Кирилъ и Методи, гр. Попово.

— Хубава кжщица, чистичка кжщичка, ама куминътъ ѝ малко кривъ! (Хубава и чиста мома, ала носътъ ѝ е кривъ)

— Кривъ, кривъ, ама добрѣ тегли, — отговорила момата.

— Кждѣ е баша ти?

— Отиде да промѣни на житото името. (Отиде на воденицата, да смели житото на брашно).

— Скоро ли ще си дойде?

— Ако обикаля, ще си дойде скоро; ако ли върви по прѣки пѣтища, ще се забави много. (Прѣкитѣ пѣтища сж потѣсни и стрѣмни, та ще си счупи колата и ще се забави).

— Майка ти кждѣ е?

— Отиде да плаче на заемъ... (Отишла на погребение въ съседитѣ).

— Кждѣ е братъ ти?

— На ловъ... Що убие, — тамъ ще го остави; а що остане живо, — тука ще го донесе. (Отишълъ да се пощи отъ въшки).

— Ще ти дойдемъ на гости, ала сега се пости, та искамъ да ми спотвишъ само три нѣща:

„Излѣзъ-влѣзъ“, „идими-дойдими“, и „и напрѣдъ-и назадъ“.

Момата веднага се сѣтила и наотвила: охлюви, риба и раци.

Съ тая книжка изпрацаме в. „Слънчице“, брой 4.